

หวงรัก

บทที่ 48

ไม่มีอะไรจะทำให้คนเรามีความสุขมากไปกว่าการได้เสร็จจากภารกิจอันหนักหนาประจำวันแล้วได้กลับบ้านไปหาคนรัก ไม่มีครั้งใดในชีวิตที่ชายหนุ่มจะรู้สึกอึดอัดในหัวใจเท่าขณะนี้ แม้ในช่วงเวลากลางวันท่ามกลางความเคร่งเครียดในการทำงาน เพียงแค่นึกถึงคนที่รออยู่ที่บ้าน สีหน้าเขาก็พลันเข้มขึ้น

ชายหนุ่มแวะซื้ออาหารจากภัตตาคารมีชื่อในระหว่างทางระหว่างที่รอ เขายังไม่วายซื้อของเล่นที่ร้านค้าใกล้ๆ เขาผิวปากเป็นทำนองเพลงสนุกสนานขณะที่ขับรถ การจราจรที่หนาแน่นทำให้ล่าช้าไปบ้าง มีดแล้วเมื่อรถยนต์คันหยุดจอดที่หน้าประตูรั้วบ้าน

นำแปลกที่บ้านทั้งหลังมืดสนิท

ชายหนุ่ม รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที เพราะวาดหวังไว้ว่าจะได้พบสองแม่ลูกรอต้อนรับอยู่ในบ้านที่เปิดไฟสว่างไสว ประตูหน้าปิด ชายหนุ่มต้องไขกุญแจและไล่เปิดไฟไปทั่ว เดินดูตลอดชั้นล่างถึงชั้นบน ปากก็ส่งเสียงเรียกโดยไม่มีใครขานรับ

“ฟ้าคร่ำ ฟ้าจำ อยู่ที่ไหนจะทูนหัว”

ในที่สุดเขาก็กลับมายืนทอดถอนใจอยู่กลางห้องข้างล่าง ฟ้ารุ่งพาลูกไปไหน หนีหายไปจากชีวิตของเขาอีกหรือ

ชายหนุ่มเริ่มหาเธอทางโทรศัพท์

“พีราตรีหรือครับ ฟ้าอยู่กับพีหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” เสียงของราตรีวิตกกังวล “พีก็อยากรู้เหมือนกันว่าฟ้าอยู่ที่ไหน ณาทก็โทรมาถามหาไม่รู้ว่ากี่ครั้งก็หนแล้ว เขาบอกว่าฟ้ากลับมาจากเมืองกาญจน์กับคุณไม่ใช่หรือคะ แล้วนี่เขาอยู่ที่ไหน”

“ฟ้ากลับมาครับผมครับ แต่วันนี้ผมกลับจากทำงานมาไม่เห็นก็เลยคิดว่าเขามาหาพีราตรี”

“พีไม่ได้พบเขาตั้งแต่เขาไปเมืองกาญจน์กับณาทแล้ว” ราตรีน้ำเสียงสั้นอย่างร้อนกร้อนใจ “แล้วมันเรื่องอะไรกัน ฟ้าไปกับณาทแต่ทำไมกลับมากับคุณนุริ ณาทเองก็ไม่ยอมพูดยอมจาได้แต่ทำหน้าเครียดเหมือนมีเรื่องผิดใจกัน”

“ผมจะอธิบายทีหลังก็แล้วกันนะครับ” ชายหนุ่มตัดบทใจเขาร้อนรจนกระวนกระวายยิ่งกว่าอีกฝ่าย “แต่ผมขอรบกวนพี ช่วยกรุณาโทรถาม ณาท ว่าตอนนี้ฟ้าอยู่กับเขาหรือเปล่า เพื่อที่ผมจะไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะโทรกลับมาหาพีอีกภายในสัปดาห์นี้ครับ”

“คุณให้เบอร์โทรของคุณมาดีกว่า ได้เรื่องแล้วพีจะโทรกลับ”

“ขอบคุณครับพี” ชายหนุ่มบอกหมายเลขโทรศัพท์ทุกหมายเลขของเขา

เขาต่อโทรศัพท์อีกครั้ง “คุณอรครับ” เขาน้ำเสียงร่าเริง “ผมแค่โทรมาเช็คว่าคุณกลับบ้านแล้วหรือยังเท่านั้นเอง... เป็นห่วงซีครับ... กำลังทำอะไรอยู่ ทานข้าวแล้วหรือยัง...”

เสียงใสๆ ที่ตอบกลับมาสดเสียง นุริออกจากบริษัทตระการตั้งแต่ก่อนเที่ยง เพื่อที่จะไปยังอีกบริษัทหนึ่ง ซึ่งเขากลายเป็นเจ้าของเต็มตัว นานๆ ครั้งหรือที่ เขาจะโทรศัพท์มาหาเองโดยที่เธอไม่ต้องโทรหาก่อน

“ได้คุยกับฟ้าบ้างหรือยัง วันนี้เขาโทรหาหรือเปล่า”

“เปล่าเลยคะ พีฟ้าเงียบจ้อย ยังอยู่ที่เมืองกาญจน์รีเปล่าก็ไม่รู้”

ถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็ไม่อยากต่อการสนทนาให้ยืดยาวออกไป อร์ละอไม่รู้แม้กระทั่งว่าเขาเคยไปเยี่ยมฟ้ารุ่งที่นั่นหลายครั้ง แล้วที่สุดก็เป็นคนพาเธอกลับมาซ่อนไว้จากผู้คนที่นี้

เขาต่อโทรศัพท์หามณทิรา ตามด้วยคำถามเดียวกัน

มณทิราตอบว่า “ตั้งแต่วันที่ฟ้าโทรมาตอนเช้า บอกว่าจะกลับมากองเทพกับคุณ มณยังไม่เคยได้ข่าวอีกเลย ฟ้าไม่ได้กลับไปอยู่ที่บ้านนี้คะ เขาอยู่กับคุณนุริใช่ไหม”

“ผมหาบ้านใหม่ให้เขา แต่ว่าวันนี้กลับมาไม่เห็น ไม่รู้ว่าไปไหน”

“โอ คุณนุริก็เป็นห่วงแยละชิ นางเอกหายตัวอีกแล้ว”

เสียงจากปลายสายเจือหัวเราะเยาะหยัน “เขาคงไม่ไปไหนหรอกคะ มีคนรักเป็นห่วงขนาดนี้รออยู่ทั้งคน ประเดี๋ยวก็กลับ”

ชายหนุ่มต่อโทรศัพท์ถึงราตรีอีก

“ณาทบอกว่าไม่เห็นฟ้า” เสียงของสาวใหญ่ร้อนกร้อนใจ

“แปลกจัง สุ่มเสียงณาทเหมือนคนนอกหักชิงชิงโลกทั้งโลก นี่เขาเลิกกับฟ้าแล้วหรือคะคุณนุริ”

“ผมจะอธิบายทีหลังนะครับ พี่ ขอให้ผมพบฟ้าก่อน”

ชายหนุ่มโทรกลับบ้านใหญ่ นางนรีรับสาย พอรู้ว่าเป็นเขา
น้ำเสียงของ “พี่สะใภ้” ก็กรีดกราดยินดี

“คุณภรรยาอยู่ที่ไหนคะนั้น มีอะไรคะ ทำไมวันนี้โทรมาบ้าน”

“คุณพี่สบายดีใช่ไหมครับ จะเอาอะไรหรือเปล่า ผมจะได้ซื้อ
กลับมาให้”

“อ้อ พี่ไม่เอาอะไรหรอกคะ แหม คุณภรรยาข้างดีกับพี่เหลือเกิน
ที่บ้านมีครบหมดทุกอย่างแล้ว คนอย่างพี่ไม่จู้จี้เรื่องมากหรอกคะ
อยู่อย่างงี้ก็สบายๆ ผู้หญิงตัวคนเดียว ไม่ทำตัวให้เป็นภาระหรอกนะคะ”

อย่างนี้ก็หมายความว่า ฟ้ารุ่งไม่ได้มาที่บ้านแล้วมีปัญหากันแน่
ชายหนุ่มถอนใจ รอคอยเผื่อว่าฟ้ารุ่งจะโทรเข้ามาบ้าง แต่ว่า
ตลอดเวลาที่ผ่านมาอย่างเชื่องช้า หญิงสาวจะโทรเข้ามาก็หาไม่

มีเสียงสัญญาณโทรศัพท์ ดังเรียกซึ่งทำให้ชายหนุ่มรีบตะครุบ
เครื่องรับ ผิดหวังเมื่อกลายเป็นแสงดาว

“คุณภรรยาทำอะไรอยู่คะ อยู่กับใครหรือเปล่า”

“เปล่า ผมอยู่คนเดียว”

หญิงสาวหัวเราะ “โถ น่าสงสารจริง เหงาหรือเปล่า มาอยู่
กับดาวไหมคะ ดาวคิดถึงคุณภรรยา...มาก”

“ผมไปไม่ได้หรอกดาว กำลังทำงานอยู่”

“เก็บงานไว้พรุ่งนี้เถอะนะคะ ตอนนี้ดาวอยากพบคุณภรรยาจังเลย”

“ไม่ได้หรอก... วันนี้ผมมีธุระ แล้วผมจะโทรหาดาว”

“ไม่เห็นคุณภรรยาโทรสักที ดาวเฝ้ารออยู่ทุกวัน ถ้าดาว
ไม่โทรหา คุณก็ไม่เคยโทรกลับเลย”

“เดี๋ยวนี้ผมมีภาระรอบตัว คุณก็รู้อยู่แล้ว”

“ใช่คะ ภาระเยอะ แฟนก็เยอะด้วย ทำไมดาวจะไม่รู้”

“แค่นี้ก่อนนะ แล้วค่อยพบกัน”

“พรุ่งนี้นะคะ” เธอรับไว้

เขาตอบไปว่า “ผมยังไม่รู้เลย เอาเถอะ พรุ่งนี้ก็ได้”

“ถ้าคุณไม่มา ดาวจะบุกไปที่บริษัทเลยละ”

“อย่างนะ ก่อวอนอย่างนั้นไม่น่ารักนะ”

“กลัวใครจะเห็นดาวหรือคะ แม้ฟ้ารุ่งยังทำงานอยู่กับคุณ
หรือเปล่า ความสัมพันธ์ไปกันถึงไหนแล้ว บอกให้ดาวหุดตาว่าง
หน่อยซิคะ”

“ฟ้ามาช่วยงานเป็นบางวันเท่านั้น ะยะนี้ก็ได้มาแล้ว”

“เธออยู่กับใครคะ มีอะไรกับคุณหรือเปล่า”

น้ำเสียงเขาเหนื่อยหน่าย “ถ้ามี ผมจะบอกดาวเป็นคนแรก
เลยดีไหม”

“ฮิ ดาวเกลียดคุณภรรยา”

กว่าเธอจะยอมตัดการติดต่อ ชายหนุ่มก็กระวนกระวายใจไม่รู้
เท่าไร หวังแต่ว่าหากฟ้ารุ่งโทรเข้ามา จะทำให้คลาดโอกาสได้พูดกัน

ดีแล้วเมื่อชายหนุ่มขับรถออกจากบ้านมุ่งไปบ้านน้อยของฟ้ารุ่ง
เพื่อพบแต่ความมืดและว่างเปล่า บ้านหลังเจียบสงัด ทรุดโทรม
รกร้างจากที่เคยเห็น ต้นไม้เคยผลิดอกใบ บัดนี้ร่วงโรยเหี่ยวเฉา
บ้างถูกเหยียบย่ำแหลกลาญจากวันที่เธอถูกลอบยิงแล้วตำรวจก็พากัน
มาเต็มบ้านเพื่อตรวจหาหลักฐานร่องรอยที่คนร้ายอาจทิ้งไว้

เวลาที่ไม่มีเธอ ทุกที่ช่างเจียบเหงาไปหมด...

เขากลับไปรอที่บ้าน ทว่าทั้งคืนก็ไม่มีร่องรอยของฟ้ารุ่ง

ผู้ชายอีกคนหนึ่งก็มีความรู้สึกแบบเดียวกัน บ้านเจียบเหงา
เมื่อไม่มีฟ้ารุ่ง

ภรรยา มักจะพบตัวเองเดินวนเวียนอยู่ในบ้านที่ว่างเปล่า รกร้าง
และสกปรกขึ้นทุกวัน ตามปรกติแล้วเขาไม่ใช่คนที่นิ่งดูตาย เคย
ช่วยหญิงสาวปัดกวาดเช็ดถูทำความสะอาดในยามไม่มีคนรับใช้
หากแต่ในเวลานี้ ชายหนุ่มไร้ชีวิตจิตใจที่จะทำอย่างที่เคย

หากไม่ได้ค้ำที่บ้านแม่ เขามักจะมานอนลิ้มตาโพลงอยู่ที่นี้
นั่งซึมเซาอยู่ที่ริมเตียงของแม่ลูก ซึ่งในระยะหลังก่อนที่จะมีปัญหา
กันก็เป็นเตียงนอนของเขาด้วย หลังไหลกว้าง ค้อมไปข้างหน้า วาง
ข้อศอกไว้กับหัวเข่า มือทั้งสองเกาะกุมศีรษะที่ก้มลงอย่างทอดอาลัย
เธอหลอกเขา ใช้เขาเป็นฉากบังหน้าขณะที่อุ้มท้องลูกของภรรยา
.....ฟ้ารักพี่ณาท.....

.....ฟ้ามีแต่พี่ณาทกับลูก... อยู่โดยไม่มีใครคนใดคนหนึ่งไม่ได้...

เธอลืมพูดถึงภรรยาด้วย เธออยู่โดยไม่มีภรรยาไม่ได้

มือใหญ่กำแน่น ไม่น่าเลย เขาไม่น่าพาตัวเองเข้ามาติดกับ
อับอายเสียหน้าไม่เท่าเจ็บปวดและขมขื่น

ทั้งราตรีและมณฑิราบอกว่าภูกำลังตามหาฟ้ารุ่ง ชายหนุ่ม
รับฟังด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“งอนกันก็วิ่งหนี แล้วก็ตามคืนดีกันอีก ไม่ได้ไปไกลถึงไหน
หรอกครับ อย่าเป็นห่วงกันไปนักเลย”

“ฉันทกับฟ้าเลิกกันแล้วหรือ” ราตรีถามอย่างหวั่นใจ
สาวใหญ่เข้าใจดีมาตลอดว่านางสาวรู้สึกอย่างไรกับชายหนุ่มผู้นี้

“ฟ้าเลือกภูกิ...” เขาพูดเสียงปร่า ขมขื่น
สีหน้าของราตรีบอกว่าไม่เชื่อสักนิด

“เขาบอกฉันทอย่างนั้นหรือ”

ชายหนุ่มนิ่งขบขรามแน่น ไม่จำเป็นต้องให้ฟ้ารุ่งบอกไปหมด
ทุกเรื่อง เท่าที่ผ่านมาถึงตอนนี้ เขาก็เข้าใจชัดเจนดีแล้ว

ไม่ว่าจะเจ็บปวดขุ่นแค้นเพียงใด กณาทไม่เคยง้อจนขอคำ
อธิบายหรือขอปรับความเข้าใจ ได้แต่ยอมให้ผู้หญิงที่เขารักก้าวออกไป
จากชีวิต ครั้งแรกก็มณฑิรา มาครั้งนี้เป็นฟ้ารุ่ง และผู้ชายที่เป็น
มารหัวใจกลับเป็นภูกิเพียงคนเดียว

ชายหนุ่มเก็บข้าวของที่วางอยู่บนโต๊ะและหลังตู้ ที่เคยถูกหยิบใช้
ในชีวิตประจำวันเข้าในตู้ข้าง เก็บลงกล่องบ้างเพื่อไม่ให้ฝุ่นจับ
ของเล่นของลูกฉายวางอยู่ตรงนั้นตรงนี้ ตึกตากระเบียงตัวเล็กตัวน้อย
ของฟ้ารุ่งถูกทิ้งไว้แทนตัวเหมือนครั้งที่เธอย้ายออกไปจากบ้านของราตรี
อีกครั้งที่เขาจับขึ้นดูอย่างขมขื่น นึกถึงเด็กหญิงในวัยแตกเนื้อสาว
ที่น้ำตาซึมเมื่อตึกตากระเบียงม้าคู่ตักแตกไปหนึ่งตัว เธอพยายาม
จะซ่อมแต่ถูกพี่สาวเอ็ดเพราะมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ “...ม้าสาวต้อง
เป็นหม้าย...มันคงเหงาแยะเลย...” เด็กสาวคร่ำครวญ เขาใช้กาวยไส
ค่อยๆ ซ่อมให้... แม้ไม่สวยเท่าเดิม แต่มันก็กลายเป็นของชิ้นโปรด
ที่เธอเอาไปเก็บรักษาไว้ที่หัวนอน

มณฑิรา มาถึงด้วยรถแท็กซี่

“พี่ฉันทจะย้ายออกไปหรือคะ แล้วใครจะอยู่ที่นี้ละคะ เสียขาย
บ้านดี ๆ เพิ่งปลูกใหม่แท้ ๆ”

“บ้านของฟ้า ในเมื่อเขาไปแล้ว พี่จะอยู่ได้อย่างไร” เขาพูดขำ ๆ

“แล้วพี่ฉันทจะกลับไปอยู่กับคุณแม่หรือคะ แหม มณไม่อยาก
เลย ไม่กล้าไปบ้านคุณแม่”

มณฑิราเป็นคนรักของเขานานหลายปี แล้วจู่ ๆ ก็ทิ้งเขาไปหา
ชายอื่น นั่นละที่เธอต้องอึดอัดใจที่จะกลับเข้าไปเผชิญหน้ากับมารดา
และพี่สาวทั้งสามของเขาอีก

“พี่จะหาที่อยู่ใหม่”

“ถ้าพี่ฉันทไม่อยู่ที่นี้ คนก็ย่องเข้ามาขนของไปสบายเลยซิคะ
เสียขายข้าวของดี ๆ มณว่าพี่ฉันทไม่น่าจะต้องย้ายไปไหนเลย
รอสักหนอยก่อนจะดีกว่า”

“พี่คงจะต้องแวะมาดูบ้าง” ชายหนุ่มมองเธอขำ ๆ หวังว่า
มณฑิราไม่ได้คาดหวังที่จะยึดบ้านน้อยหลังนี้เป็นรังรักของเขาและเธอ

“แต่ว่าพี่จะให้ลูกน้องมานอนเฝ้า แล้วจะกำชับให้ยามของ
หมู่บ้านคอยมาดูแลด้วย”

มณฑิราพูดในสิ่งที่เขากลัวจนได้

“ถ้าฟ้าไปกับคุณภูกิจริง ก็คงไม่สนใจที่จะกลับมาอีกแล้วละคะ
บ้านหลังนี้ถ้าฟ้าจะขายเราก็ต้อซื้อต่อซิคะ ค่อย ๆ ผ่อนไปก็ได้
เขาไม่สนใจหรอกคะ มีมรดกเป็นพันล้าน”

ชายหนุ่มนิ่งอั้น มณฑิราช่างไม่เข้าใจหัวใจจิตใจของใครอื่น
แค่มองสมบัติวัตถุและคิดง่าย ๆ ให้ลงตัว หรือไม่อย่างนั้นหญิงสาว
ก็เข้าใจว่าจะสามารถทำให้เขาลืมเลือนความเจ็บปวดขุ่นแค้นที่เกิดจาก
ผู้หญิงตาใสหน้าซีดที่เคยอยู่ในบ้านหลังนี้กับเขาได้ง่าย ๆ

สีหน้าเคร่งขรึมทำให้หญิงสาวต้องถอนใจ เดินมาโอบกอด
ชายหนุ่มไว้

“พี่ฉันทอย่าคิดมากเลย พี่ฉันทไม่ใช่คนผิด ฟ้าเลือกคุณภูกิ
เอง เขารักกันมาตั้งนานแล้วแต่ปิดบังไว้ ตอนนี้เขาสมหวัง ได้อยู่
ด้วยกันพ่อแม่ลูก แค่เรายอมรับแล้วเป็นเพื่อนเป็นพี่น้องกันต่อไป
เขาก็คงจะพอใจแล้วละคะ”

ชายหนุ่มขบขราม เผลอกำมือแน่น...

ก็แล้วเขาเล่า จะทำใจได้ จะกลับไปทำเหมือนเป็นพี่เป็นน้อง
กันได้กระนั้นหรือ ในเมื่อเขากำลังเจ็บปวดหัวใจอย่างเหลือเกิน

“พี่ฉันทมีมณ เราจะมีความสุขที่สุดในโลก เต็มวันมณเป็น
ผู้ใหญ่แล้ว มีประสบการณ์ชีวิต รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร มณจะไม่ทำให้
พี่ฉันทผิดหวัง”

ร่างสูงใหญ่ยืนนิ่ง หญิงสาวจึงสวมกอดไว้อย่างแนบแน่น
“พีณาทอยู่กับมณณะคะ”

ไม่มีคำตอบนอกจากสีหน้าเคร่งขรึม หญิงสาวเขย่งปลายเท้า
วิ่งไอบหน้าอีกฝ่ายลงมาหา

ชายหนุ่มจูบเธออย่างจืดชืด เธอตั้งรังจางทั้งสองมาถึง
ประตูห้องนอนของชายหนุ่ม โลงใจที่เขายังไม่ได้เก็บข้าวของออกไป
ทุกอย่างในห้องอยู่ในสภาพที่บอกว่าเขายังอยู่อาศัยเป็นปกติ

“ถ้าพีณาทเหงา มณมาอยู่เป็นเพื่อนก็ได้นะคะ”

กณาทล้งเลิกกับบพริกของอีกฝ่าย เขาจะร่วมรักกับมณทริรา
ในบ้านของฟ้ารุ่งได้อย่างไร ถึงฟ้ารุ่งจะเป็นฝ่ายทิ้งเขาก็ตาม
อย่างน้อย เขาก็ยังทำใจไม่ได้

มณทริรา รู้ว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะเร่งรัดชายหนุ่ม ในที่สุดเธอก็
เลิกล้มความคิดที่จะโน้มน้าวให้ชายหนุ่มร่วมรักด้วย

“ออกไปข้างนอกกันดีกว่านะคะ พีณาท ไปทานข้าวกัน...
มณจะชวนพีณาทไปที่ร้านเพชรที่ส่งสร้อยไปซ่อมด้วย เขาไม่ยอมคืน
สร้อยให้”

“อ้าว ทำไมละจ๊ะ”

“ไม่ทราบคะ” สีหน้าของเธอบูดบึ้งขุ่นเคือง “มณโทรไป
เด็กที่ร้านบอกว่าเสร็จแล้ว แต่พอไปขอรับ เขากลับปายเปียง
ทำท่าทางแปลกๆ”

“เขาพูดว่ายังไงหรือ”

“เขาพูดกันเอง มณได้ยินคล้ายๆ ขอตรวจสอบดูก่อน ไม่รู้ว่า
จะตรวจสอบอะไร”

หนุ่มสาวกำลังจะออกจากบ้านเมื่อรถบรรทุกคันใหญ่แล่นมาจอด
สีหน้าของกณาทเครียดขึงขึ้นในทันที สตรีสาวน้อยในที่นั้นตอนหน้า
เปิดประตูวิ่งถลาลงมาหาอย่างรวดเร็ว แม้จะแปลกใจที่สตรีที่ข้างกาย
เขาคือมณทริราแทนที่จะเป็นฟ้ารุ่ง แต่ความดีใจที่ได้พบชายหนุ่ม
ทำให้อรละออ มองข้ามความผิดแปลกไปเสีย ยกมือไหว้ ทักทาย
ด้วยน้ำเสียงยินดี

“พีณาท พี่มณ สวัสดิ์คะ ดีใจจังที่เจอพีณาท”

สีหน้าของชายหนุ่มอ่อนลง ปรกกายตากลับซึ่งเครียดเมื่อ
มองเลยไปยังร่างสูงสำอางที่เดินตามมา

“พีณาทกำลังจะไปหาพี่ฟ้าใช่ไหม อรไปด้วยคนนะคะ พี่ฟ้า
อยู่ที่ไหนหรือคะ”

มณทริราทำสีหน้าแปลกใจ ขณะที่อีกสองชายสบตากันด้วยสีหน้า
เครียดขรึม

“อ้าว นี่ยังไม่พบฟ้าหรือคะ”

ภุริสายหน้าอย่างอ่อนใจ “ไม่รู้ว่าฟ้าหายไปไหน”

กณาทขบกราม “คุณไปทำอะไรให้เขาผิดใจหรือเปล่า”

“ทำไมพีณาทถามคุณภุริอย่างนั้นคะ” อรละออถามอย่าง
แปลกใจ “คุณภุริจะไปรู้เรื่องที่พี่ฟ้าหายไปได้อย่างไร พีณาทสิคะ
จะต้องรู้ดี เราถึงได้มาที่นี่”

กณาทมองเมินไปจากใบหน้าอ่อนชื้อของหญิงสาวที่ฟ้ารุ่งเคยพูด
เสมอว่า “ฟ้ารักคุณอรมาก” เขาเจ็บปวดที่เพิ่งจะประจักษ์ว่า
ฟ้ารุ่งทำอะไรกับคนที่ตนบอกว่ารัก ตอบแทนความไว้วางใจของอีกฝ่าย
อย่างไร ไม่ว่าจะป็นอรละออ หรือตัวเขาเอง

“ฟ้าเขาไม่อยู่กับพี่แล้ว” เสียงของเขาแหบพร่า สีหน้าเจ็บปวด
โกรธเคือง สีหน้าตื่นตระหนกของหญิงสาวยิ่งบาดลึกลงในความรู้สึก
จนต้องเมินหนี

“พีณาทพูดอะไรคะ จะเป็นไปได้ยังไง”

“คุณอรยังต้องทำความเข้าใจกับโลกมนุษย์อีกมาก” เขาพูด
ขรึมๆ ส่งสายตาเคร่งเครียดเยาะหยันเลยไปให้ชายหนุ่มอีกผู้หนึ่ง

“อย่าให้พี่ต้องเป็นคนบอกคุณอรเลย”

“อรไม่เข้าใจ” หญิงสาวร้องออกมา “เกิดอะไรขึ้นกับพี่ฟ้า
กันแน่คะ มีคนมาลอบยิง แล้วพี่ฟ้าก็หายไป คุณภุริบอกว่าพี่ฟ้า
ไปอยู่บ้านพักทหารที่พีณาทเคยอยู่ที่เมืองกาญจนน์ พอมาวันนี้กลับ
ไม่มีใครรู้เลยว่าพี่ฟ้าอยู่ที่ไหน”

“เรื่องยิ่งกัน อาจจะมาจากการเข้าใจผิด แต่มันก็กลายมา
เป็นเหตุเอื้ออำนวยให้คนบางคนกลายเป็นพระเอก เอาชนะใจใคร
บางคนไปได้”

“คุณหมายความว่ายังไง” ภุริถามเสียงเครียด

“แล้วแต่คุณจะคิด”

“ผมแค่อยากจะมาถามดูเท่านั้นว่าฟ้าย้อนกลับมาหรือเปล่า
มีอะไรหายไปอีกบ้างไหมนอกเหนือจากตอนก่อนที่จะไปเมืองกาญจนน์”

“ฟ้าคงไม่จำเป็นต้องกลับมาเอาอะไรกรรมัง ไปกับมหาเศรษฐี จะมาสนใจทำไมกับของกระจุกๆ ที่ทิ้งไว้ที่นี่” คำพูดยอกย้อนกลมเกลื่อนความขมขื่นของคนพูดไว้ด้วยกังวลวานประชดประชัน

อรละออมองคนนั้นที่คนนี้ที่อย่างตระหนกตกใจ

“อะไรกันคะนี่... ทะเลาะกันทำไม”

“โถ คุณอร...” มณฑิราสายหน้าอย่างเวทนา

“มณไม่ต้องพูด..!”

“พี่ณาทก็ ยังไงๆ คุณอรก็ต้องรู้เรื่องอยู่ดี”

“อรจะต้องรู้อะไรหรือคะ” เสียงถามงุนงงยิ่ง

ชายหนุ่มทำสีหน้าเคร่งขรึม ดิ่งแขนมณฑิรา

“เราไปกันเถอะ”

ร่างสูงใหญ่ของนายทหารดิ่งแขนมณฑิราให้เดินตามมาขึ้นรถ ก่อนจะเดินอ้อมไปขึ้นนั่งอีกด้านหนึ่ง พารถแล่นจากไปด้วยสีหน้าซึ่งเครียดโดยไม่มองคนทั้งสองเลยด้วยซ้ำ

อรละออ หันมองตามอย่างงุนงง “นี่มันเรื่องอะไรกันคะคุณภุริ พี่ณาทโกรธเราทำไม”

ภุริมีสีหน้าเคร่งขรึม “อย่ากังวลเลย เขาไม่ได้โกรธคุณอรหรอก” “งั้นทำไมคะ”

“เขาหาเรื่องจะอยู่กับมณฑิรานะซี”

“โอ๊ย อะไรกันนี่... ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้” หญิงสาวน้ำตาคลอ แล้วก็ร้องไห้ออกมา

“คุณสุกัญญาไม่อยู่คะ” หญิงสาวที่ฝ้าร้านบอกมณฑิราด้วยท่าทางมีพิรุณ “สร้อยก็ยังซ่อมไม่เสร็จ”

“เอ๊ะ ก็วันก่อนบอกว่ายเสร็จแล้วนี่ ความจริงเป็นยังไงกันแน่” เธอถามอย่างขุ่นเคือง “ร้านใหญ่ๆ อย่างนี้ทำไมถึงตุงตึกแบบนี้ล่ะ หรือว่าจะต้องให้ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

“ไม่ใช่หรอกคะ” หญิงสาวผู้นั้นหน้าเสีย รีบอธิบายว่า

“อ้อ ความจริงคุณสุกัญญาบอกว่าสร้อยนี้เป็นของคุณปราณี ลูกค้าประจำคนหนึ่ง แต่ว่าคุณปราณีบอกว่าเธอได้ขายให้กับคุณพีร์ชต์ ลูกค้าอีกท่านหนึ่งไปแล้ว ตอนนี่คุณสุกัญญาก็เลยพยายามโทรหาคุณพีร์ชต์ แต่ว่ายังติดต่อไม่ได้”

“คุณพีร์ชต์ตายไปแล้ว”

มณฑิราพูดอย่างอารมณ์เสีย “ไม่ทันได้สนใจสีหน้าของภณาทซึ่งยืนฟังอยู่ใกล้ๆ

“นี่คิดกันว่าฉันขโมยมาหรือยังงั้น”

“เปล่าคะ ไม่มีใครคิดอย่างนั้นเลย แต่ว่าคุณสุกัญญาแค่ว่าจะให้แน่ใจเท่านั้น แล้วก็คืนสร้อยให้ทันทีที่ได้ไม่มีปัญหา”

“รู้อย่างนี้ฉันไม่มาที่นี่ตั้งแต่แรกก็ดีกว่า ออกสำหรัไว้ใจเอามาให้ซ่อม ไม่นึกเลยว่าจะเชื่อถือไม่ได้”

เธอพากณาทออกจากร้านด้วยท่าที่ขุ่นเคือง “บ้าที่สุดเลย นึกว่าเรากระจอกหรือยังงั้น ไม่เห็นเราอยู่ในสายตาเลย” เธอพูดอย่างอารมณ์เสียเต็มที่ “ที่จริงเราน่าจะบอกไปเลยนะคะว่าพี่ณาทเป็นใคร ทอสอท่านแม่ทัพเซียวนะ ไม่ใช่คนธรรมดาที่ไหน”

“สร้อยของคุณพีร์ชต์มาอยู่กับมณได้ยังไง” เขาถามขรึมๆ

มณฑิราเลยต้องบอกว่า

“ฟ้าให้ยืมคะ”

ชายหนุ่มรับฟังอย่างแปลกใจ

“แล้วคิดจะคืนหรือเปล่า”

“พี่ณาทก็... ต้องคืนสิคะ”

“เมื่อไหร่? ถ้าจะรอให้เขาทวง พี่ว่าเป็นไปไม่ได้หรอกนะ” เขาพูดอย่างเข้าใจคนที่ถูกพูดถึงดี

“อีกหน่อยมณก็มีของมณเองเยอะแยะ”

“แต่คงจะไม่ง่ายหรอก ถ้ามณอยู่กับพี่ นายทหารจนๆ แค่ว่าจะซื้อบ้านสักหลังก็ยังยากเลย”

“พี่ณาทก็ อีกหน่อยพี่ณาทก็รวย รอให้มีอำนาจวาสนาก่อน”

หญิงสาวพูด ในใจคิดวุ่นวายว่าทำอย่างไรจะให้เจ้าของร้านคืนสร้อยให้

ฟ้ารุ่งไปอยู่เสียที่ไหน

เวลานี้มีแต่ภุริ เท่านั้น ที่จะช่วยให้เธอได้สร้อยคอเส้นนั้นคืนมา..